

PROLOOG

De wereld veranderde. Het werd warmer. De zeespiegel steeg. Zware stormen trokken over de Noordzee. Ieder jaar waren er meer overstromingen. In het jaar 2197 gaf de regering het westen van Nederland op. Het land werd teruggegeven aan de Noordzee.

Bijna iedereen uit de provincies aan de kust verhuisde naar het oosten van het land. Nederland kreeg nieuwe grenzen. De laatste stukjes land die verspreid in zee overbleven, hoorden er niet meer bij. Deze eilandjes werden aan hun lot overgelaten.

Toch waren er mensen die niet wilden verhuizen. Een paar duizend Rotterdammers bleven. Ze bouwden vloten zo groot als voetbalvelden, die ze vastmaakten aan de oude Euromast en andere hoge gebouwen. Rotterdam veranderde zo in een drijvende stad waar de mensen leefden van de visvangst en het winnen van metalen uit zeewater. De laatste Hagenezen verhuisden naar de duinen en bouwden de pier van Scheveningen om tot een enorm vertakt bouwsel dat op hoge poten de golven trotseerde. De overgebleven Amsterdammers bouwden hoge betonnen dijken rond de grachtengordel. Op die dijken kwamen honderden windmolens te staan.

Ook op sommige eilanden bleven mensen wonen. De laatste Texelaren hoogden de zeewering rond hun eiland op. Ze vonden hun eiland te mooi om aan de golven prijs

te geven. Zo ging het ook op Walcheren, dat uiteindelijk als laatste Zeeuwse eiland overbleef.

Meer dan een eeuw lang ging het goed, maar de zeespiegel bleef stijgen, de stormen werden nóg zwaarder, en uiteindelijk, in de loop van het jaar 2317...

DEEL I DE RAMP

1. EEN ZWARTE STORM EN EEN AFGELUISTERD GESPREK

De lamp op het bureau van meester Pauwel geeft net genoeg licht om bij voor te lezen. Af en toe flakkert het, als een kampvuur in de nacht. De oude schoolmeester betovert de klas met zijn stem. Ook Bries laat zich meevoeren, naar andere tijden en andere plaatsen, tot hij ineens de elleboog van Lutijn in zijn zij voelt.

‘Hou op,’ sist hij zachtjes.

‘Kijk dan,’ houdt Lutijn aan.

Dan ziet Bries het ook. Er hangt een luchtschip boven de daken aan de overkant van de straat. Op de zijkant staat een zon afgebeeld waar een dikke druppel onder hangt. De zon en de druppel zijn bloedrood.

‘Algas,’ fluistert Bries.

Lutijn knikt. ‘Alweer.’

De halve klas kijkt nu uit het raam. Nog even blijft het luchtschip roerloos hangen, dan maakt het vaart en verdwijnt in de verte.

Meester Pauwel leest verder alsof er niets gebeurd is, maar Naomi staart ineens somber naar het tafelblad. Haar moeder werkt samen met Algas, en daar wordt Naomi op aangekeken. Ook nu flitsten er weer verwijtende blikken haar kant uit.

Dan voelt ook Naomi een elleboog in haar zij. Ze kijkt op. ‘Flauwekul,’ fluistert Wikke. ‘Niks van aantrekken.’

Naomi glimlacht. Het is fijn dat ze niet alleen vijanden heeft, maar ook vrienden.

Wikke buigt zich alweer over haar tekening. Al weken werkt ze eraan: een tekening van hun eiland. Ze mag tekenen tijdens de les. Meester Pauwel weet dat Wikke juist oplet als ze zo bezig is.

Terwijl meester Pauwel voorleest, verschijnt onder Wikkes vingers bamboehelm op de duinen. Over zee varen schepen met zonnezeilen voorbij. Achter de duinen groeien olijfbomen, palmen en sappelbomen. In de weilanden grazen pachuqo's, geiten en aangepaste lama's, en op een erf staat een reuzenpaard. Wikke tekent het eiland Walcheren zoals een vogel het zou zien, van hoog uit de lucht.

Dan wordt er op de deur van het klaslokaal gebonkt, en meteen zwaait hij open. Het hoofd van de conciërge verschijnt in de deuropening. 'Hoogste tijd!' roept hij de klas in. 'Hosternokke! De andere klassen zijn allang de hort op!' Conciërge Wartelman is lang en mager, met een spitse neus en een rond brilletje. Hij trekt de capuchon van zijn trui altijd ver over zijn hoofd.

Meester Pauwel kijkt verstrooid op van zijn boek.

'Ik moet de luiken vastmaken,' gaat Wartelman verder. 'Stormvast! En die kinders moeten naar huis... De boel breekt straks faliekant los! Dan vliegen de bomen door het bos!'

Pauwel zet zijn leesbril af. 'Je hebt gelijk, Wartelman. Ik was het vergeten. Dank je.'

Wartelman grijnst. 'Hatseflats!' roept hij en hij haast zich weg.

'Ik had er niet meer aan gedacht,' gaat meester Pauwel verder tegen de klas. 'Tussen de middag belden ze vanuit het Gildenhuis. Ze zeiden dat er een zwarte storm aan komt. Het duurt nog wel even voor hij er is,

maar Code Zwart... da's niet niks. Tijd om naar huis te gaan, dus. Wees voorzichtig en tot volgende week!'

Even later kijkt Naomi toe hoe Gustaaf, de bediende van haar moeder, de glijder aan het schoolplein parkeert. De familie Lampsins beschikt over de enige glijder in heel Vlissee, een oud model, maar op Walcheren is het een ongekende luxe. Het achterportier klapt omhoog. Naomi stapt in. Gustaaf begroet haar met een stijf knikje. De dikke oude man probeert zich altijd als zo'n perfecte Engelse bediende te gedragen, maar zijn grove handen trillen, en met zijn rode neus en waterige oogjes ziet hij eruit als iemand die weleens een borreltje te veel drinkt. Daarnaast stottert hij zo erg dat hij meestal maar liever niets zegt.

Naomi mag hem wel, al vindt ze dat er ook iets geheimzinnigs aan hem is. Ze krijgt altijd het gevoel dat ze hem nog van iets anders kent. Maar volgens haar moeder is Gustaaf gewoon een arme sloeber die verder nergens werk kon krijgen.

Het portier van de glijder klapt dicht. Zacht zoemend zweven ze weg, een paar centimeter boven de grond.

Naomi staart tijdens de rit naar buiten, in haar hoofd echoot de dreigende stem van haar vader. 'Niet vergeten,' zei hij tegen haar moeder, op de dag dat ze zonder hem uit DryLondon naar Walcheren vertrokken, 'als je niet precies doet wat ik zeg, dan kom ik de kinderen persoonlijk terughalen!'

Ze weet dat haar vader dat ook echt zal doen. Hij is rijk en machtig en hij is gewend om altijd zijn zin te krijgen. Haar moeder weet ook dat hij zijn dreigement uit zal voeren. Sinds de scheiding en de verhuizing is ze dan ook altijd gespannen en kortaf.

Gustaaf parkeert de glijder voor het huis aan de

haven. Stram stapt hij uit om de voordeur voor Naomi te openen. Ze glimlacht naar hem als ze over de drempel stapt. Gustaaf mompelt hees: 'W-w-welkom thuis, j-j-juffrouw Lampsins.' Hij geeft haar een knipoog en haalt dan zijn neus op.

Naomi wil meteen de trap op gaan, naar haar kamer, maar ze kan er niet langs. Don zit halverwege. Breeduit. Haar broer is bijna vier jaar ouder dan zij. Verveeld kijkt hij haar aan.

'Ik word gek hier,' zegt hij dan. 'En ik heb het helemaal gehad met die achterlijke privédocenten.'

Naomi zegt niets. Ze snapt wel dat haar broer zich verveelt. De eerste maanden vond hij het leuk op Walcheren. Hij vindt het heerlijk om paard te rijden en dat kon niet in DryLondon. Volgend jaar mag hij gaan studeren in het buitenland. Tot dan wil hun moeder hem bij haar houden. Maar nu zit hij hier, met alleen maar onlinelessen. Vrienden heeft hij niet, want, tja, hij is een Lampsins. En die worden nu eenmaal als uitbuiters gezien.

'Ga gewoon iets doen,' mompelt Naomi. 'Paardrijden of zo, of vissen, of eh... wandelen.'

'Paardrijden heb ik al te veel gedaan. Ik kan toch niet hele dagen blijven paardrijden? En vissen of wandelen?!' Minachtend trekt Don zijn bovenlip op. 'Jij bent echt gestoord.' Dan kijkt hij weg en schuift opzij. Naomi loopt langs hem de trap op.

'Aan jou heb ik ook niets!' roept Don haar achterna.

Naomi zegt niets meer terug, want het klopt wel. Maar hij hoeft zich toch niet op haar af te reageren? Vroeger konden ze het goed met elkaar vinden.

Naomi's kamer is bovenaan de trap. Ze sluit de deur achter zich, gooit haar schooltas op de grond en loopt naar het raam. Dat kijkt uit op de haven. Ze ziet hoe

Lutijn aan komt rennen, de steiger op klautert en aan boord van de vissersboot van zijn vader gaat. Zijn grote broer begroet hem blij.

'Armoezaaiers...' fluistert ze. Dat is wat Don altijd zegt over de vissers. Maar Naomi denkt dat het helemaal niet zo erg is om arm te zijn. Lutijn ruikt misschien wel naar vis, maar hij is bijna altijd vrolijk.

Of... is het wel zo leuk om altijd maar in het donkere vooronder van zo'n schuit te slapen? Bij nacht en ontij de zee op gaan, glibberige vissen uit de fuiken schud-den... Naomi zucht, ze weet het ook niet. Ze ploft neer op haar bed en fantaseert dan over haar toekomst, hier op het eiland, of misschien op een ander eiland, ver weg...

Haar dromen worden verstoord door stemmen die van beneden klinken, uit het kantoor. De stem van haar moeder en een andere die ze niet kent. Ze kan niet verstaan waar de twee het over hebben. Ze komt overeind, trekt de deur van haar kledingkast open en kruipt erin. Achter in de kast loopt een ventilatiebuis. Als ze daar haar oor tegenaan houdt, kan ze alles verstaan wat er beneden gezegd wordt.

'Mócht het vannacht fout gaan,' hoort Naomi de vreemdeling zeggen, 'kunnen wij dan ingrijpen?' De man klinkt vriendelijk en bedachtzaam, en hij praat met een grappig Spaans accent. Ze luistert aandachtig, want wat de man zegt klinkt belangrijk: 'U weet,' vervolgt hij, 'we willen graag helpen. Maar daar hebben we wel uw toestemming voor nodig. Instemming dat u daarvoor betaalt. Liefst nu meteen. De storm die eraan komt is niet niets!'

'Ik begrijp het,' hoort Naomi haar moeder zeggen. 'Ik zal het contract ondertekenen. Maar alleen als u ook

persoonlijk belooft dat Algas zich aan alle afspraken houdt, meneer Serpos!’

‘Vanzielf de sprekend, Mara,’ antwoordt de man. ‘En zeg toch alsjoublieft gewoon Vicente tegen me.’

Er trekt een koude rilling over Naomi’s rug: de stem van de man klinkt mierzoet. Té vriendelijk.

‘Alles staat zwart-op-wit,’ gaat meneer Serpos verder. ‘Je man heeft er persoonlijk op toegezien, Mara. Hij staat hier volledig achter.’

‘Ex-man!’ sist Naomi’s moeder fel.

‘Ja, natuurlijk, sorry... Dit contract is volgens je éx-man handig om je wat geliefder te maken op dit eiland.’

Even is het stil, maar dan hoort Naomi beneden stoelen verschuiven. Snel kruipt ze de kast uit en loopt naar het raam. Een paar tellen later ziet ze een zwartgeklede man naar buiten glippen. Hij is klein en tenger en draagt een mutsje met een spitse klep, haast als de snavel van een kraai. Echt iets buitenlands, niemand op Walcheren zou zo’n raar ding dragen. Door de klep kan ze het gezicht van de man niet goed zien.

Er komt een glanzende zwarte glijder aanzoeven. Het voertuig komt naast de man tot stilstand. Hij stapt in en met grote snelheid zoeft de glijder weg richting de Zeilmarkt. Op de achterkant van het voertuig staat het bekende logo van Algas: die bloedrode zon met de druppel. Er staat vast bij de Lampsinshaven zo’n luchtschip op hem te wachten.

Algas levert olie en allerlei andere spullen, maar wat heeft dat te maken met de dijken en die storm die eraan komt? Of doen ze ook nog andere zaken? Wat heeft haar moeder met Algas afgesproken?

Mócht het vannacht fout gaan... echoot de stem van de man in haar gedachten.